

HITTEL AZ ELŐDÖK NYOMÁBAN

Rendhagyó kiránduláson vettek részt a deregnyői gyülekezet tagjai, valamint hárman az abarai gyülekezetből 2012. november harmadikán. Az indíték a reformáció, amelynek magyar részről kiemelkedő eseménye volt az első teljes magyar Biblia megjelenése 1590-ben Vizsolyban. A bibliai hit hirdetésében és megélésében nagy jelentőségű az igehirdetők hűségével végzett szolgálata. Elindultunk, tehát Vizsoly felé, s útközben sorra vehettük a 20. században Deregnyőn szolgált lelkipásztorok emlékhelyeit. Első megálló a határ közvetlen közelében található Felsőregmec. Ide Isten kegyelme vezetett évekkorábban. Bár az idősebbek évekkor elölle beszélték a 20. szá-

ki nem tudott azt a Mindenható kegyelme megmutatta. Most a gyülekezet érdeklődő tagjaival helyezhettük el a kegyelet virágait. A csoportot meglátva a piciny gyülekezet hűséges gondnoka kinyitotta az ősi templomot, s elmondta a Tudja család további történetét.

Innen az aranygombos Telkibánya felé indultunk, ahonnan Koncsol János lelkipásztor származott, aki 1931-1963 között szolgált Deregnyőn, s földi porai a helyi temetőben várják az Úr visszatérését. A Zempléni hegység vadregényes útjain jutottunk el Göncre, ahonnan Vizsolyba érkezünk. Károli Gáspár, gönci református lelkipásztor a bibliafordító. A templomban bemenet máris ismerősökkel talál-

Tudja Mihály és hitvese síremléke

kozhattunk, a debreceni egyetem teológia tanárával, Fazakas Sándorral üdvözölhettük egymást, hálát adva az Úrnak gondviselő vezetéséért. A csoport figyelemmel hallgatta meg az ismertetést, majd megnézhetette az 1590-ben kiadott Biblia egyik példányát. Kora délután már Kassán voltunk, hogy egy kis ajándékvásárlással, ebéddel, sétával teljen a délután. A reformáció és halottak napja így rendhagyó módon szólított meg minden résztvevőt. Már nem távoli múlt, hanem velünk élő valóság, amely segít minket, hogy a jelenben ne tévelyedjünk el, hanem kövessük Megváltónkat.

Csoma László

Felsőregmec

zad első harminc évében Deregnyőn szolgált, és 1897-ben parókiát építő lelkészről, Tudja Mihályról, aki miután nyugdíjba vonult, de többet nem tudtak róla. 2009-ben a felsőregmeci Árpád-kori templomot látogattuk meg hitvesemmel, s a templom közelében egy sírkövet vetünk észre, amin ezt olvashattuk meghatódva: *Itt nyugosznak Tudja Mihályné, szül. Magyarizségi Isépy Mária. Tudja Mihály nyug. deregnyői ref. lelkész.* Amit Deregnyőn sen-

Vizsolyban

Károli Gáspár és Szeenci Molnár Albert társaságában

REFORMÁTUS Újság

Gyülekezeti tájékoztató

2012. december

XIX. évf. 12. szám

Karácsony örömezenete

„Megjelent az Isten üdvözítő kegyelme minden embernek, amely arra tanít minket, hogy megtagadva a hitetlenséget és a világi kívánságokat, mértékletesen igazán és szentül éljünk a jelenvaló világon, várva ama boldog reménységet és a nagy Istennek és megtartó Jézus Krisztusnak dicsősége megjelenését.” (Tit. 2:11-13)

Ezek az igék egyszerű kijelentéseknek vannak számván, mégis diadalmasan zendülnek bele a világba. A jászolban fekvő gyermek Jézus azt jelenti, hogy megjelent az Isten kegyelme. Amit a könyörülő Atya megígért a bűnből elvesztett embernek, az valóra vált. Amit a próféták évszázadokon át hirdettek, ébresztgetve a szabadság után vágyakozó szívek reménységét, az már beteljesedett. Valósággal megjelent ezelőtt 2012 évvel az Isten Fia a világban, mint történelmi személy.

Erről a kibeszélhetetlen nagy eseményről tettek bizonyosságot az angyalok, a pásztorok, a bölcsek és mindazok, akik felismerték a kisdedben a testté lett örök igét. Erről a nagy szeretetről szól lényegében minden alkalommal az igehirdetés. Ilyenkor, karácsonykor kell, hogy még mélyebben megérintse a szíveket a tény, milyen nagy dolgokat cselekedett értünk Isten. Mert az Isten kegyelme azt jelenti, hogy Jézust nem csupán azért küldte a földi, alacsony helyekre, hogy tanítson az örökélet útjára. Nem csak azért, hogy élete ragyogó példájával eszményképünk legyen. Sokkal nagyobb bajban volt és van az emberiség, el van veszve és ítélet alatt van. Ezért a Betlehemi jászol fölött megjelenik a szenvedés és a keresztség árnyéka. Jézus azért jött, hogy a keresztfán elszenvedett halálával kiengesztelje Istent, mert a bűnből elvesztett embernek elsősorban kegyelemre van szüksége. Olyan nagy kegyelemre, amely megbocsát és eltöröl minden bűnt és átkot, és Isten ellenségeiből ismét Isten gyermekeivé formál. Ez a kegyelem azért üdvözítő kegyelem, mert nem csak a földi életre korlátozódik, hanem egy örökéletre érvényes.

Ez a kegyelem színre, fajra, nemzetiségre, társadalmi helyzetre való tekintet nélkül mindenkinek egyformán szól. Szól azokhoz, akik a saját jószágukban bizakodnak. Az ilyeneket mellbe üti, vigyázz, te is kegyelemre szorulsz! Ne gondold azt, hogy saját igazsággal megállhatsz a szent

Isten ítélőszéke előtt!... Ez a kegyelem a bűnből elmerült, kétségbeesett ember felé kinyújtja mentő kezét, ne félj, neked is szól a kegyelem! Nincsen olyan nagy bűn sem, amelyet ha szívből megbánsz és el akarsz szakadni tőle, el nem tudna törölni az Isteni kegyelem.

Ez a kegyelem letelepszik a szenvedő örömtelen mellé, mint elvehetetlen karácsonyi ajándék és öröm. A kegyelem elszáll azok felé is, akik egy-egy kedvest rejtő sírhalomnál zokognak, ez a kegyelem minden gyászolónak vigasztaló megnyugtató. Ez a kegyelem elég az egész világ számára. Valóban mérhetetlen boldogság ez a karácsonyi üzenet: „Megjelent az Isten üdvözítő kegyelme minden embernek!” Szükséges azonban, hogy bármilyen helyzetben vagyunk, a szívünk hittel így adjon rá választ: nekem is! Nekem is megjelent ez a túlradó, üdvözítő kegyelem! Én is a minden ember közé tartozom, Isten kegyelmére rászoruló, bűnös, elvesztett vagyok.

Miért nem fogadja el hát minden ember ezt a legnagyobb, Isteni ajándékot?... Elsősorban azért nem, mivel mindezt nem is keresi, vagy más után sóvárog, törtet és küzd, csak éppen a kegyelem után nem. Lelki szemei annyira elvakultak, hogy csak a kézzelfogható javakat értékeli. Mélységesen elszomorított, amikor egy művelt embernek az életében láttam meg azt, hogy milyen értetlenül áll, amikor lelki dol-

gokra terelődik a szó.

Sokakban van ugyan némi lelki világosság, mégsem kérik a kegyelmet, mert nem érzik magukat egészen elveszetteknek. Miért ítélne el engem Isten, nincsenek nekem olyan bűneim! Így gondolják, vagy mondják is sokan. Nem veszik komolyan Isten megállapítását: „Nincsen csak egy igaz is, nincs aki keresse és megértse Istent!”

Egy uralkodó látogatást tett a börtönben. Elbeszélgetett a rabokkal, külön-külön a cellájukban. Aztán összehívatta az összes elítéltet a börtönudvarra, és így szólt hozzájuk: -Én azért jöttem, hogy kegyelmet és szabadságot hozzak számotokra. Ezzel rámutatott az egyik rabra: -Te a mai naptól szabad vagy, mert egyedül csak te ismerted be, hogy rászolgáltál az ítéletre. -A többiek mind magyarázkodva, magukat mentetgetőzve, ártatlannak vallották magukat. Ők letöltik büntetéseiket, mert kegyelmet csak bűnösnek lehet

Csécs református temploma

ISTENTŐL MEGÁLDOTT KARÁCSONYI ÜNNEPEKET ÉS BOLDOG ÚJ ESZTENDŐT KÍVÁN a Szerkesztőség